

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci **žalobce: Partners For Life Planning, a.s.**, se sídlem Stýblova 253/13, Praha 4, IČO: 27699781, zast. JUDr. Miroslavem Kupkou, patentovým zástupcem, se sídlem Levého 1532, Rakovník, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví** se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6 – Bubeneč, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 3. 2011, zn. sp.: O-470618,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 3. 2011, zn. sp.: O-470618, č. j.: O-470618/E105768/2010/ÚPV, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 10. 2010 o prohlášení barevné kombinované ochranné známky č. 309864 ve znění „Partners Banka“ za neplatnou.

V řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví vznikl z podnětu návrhu podaného Českou národní bankou (osoba zúčastněná na řízení) spor o platnost zapsané barevné kombinované ochranné známky ve znění „Partners Banka“ za neplatnou, a to podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách ve spojení s ustanovením § 4 písm. l) a písm. g) téhož zákona. Prvostupňovým rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví byl návrh na prohlášení neplatnosti dle § 4 písm. l) zákona zamítnut

s tím, že užití slov „banka“ a „spořitelna“ se ve smyslu zákona č. 21/1992 Sb., o bankách vztahuje pouze na jejich užití v rámci obchodní firmy, nikoliv na znění či provedení ochranné známky. Napadená ochranná známka však byla prohlášena za neplatnou dle § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách z důvodu, že napadená ochranná známka vyvolává dojem loga peněžní instituce (banky), čímž může působit na spotřebitelskou veřejnost klamavě. Úřad posoudil, že průměrný spotřebitel si pod pojmem „banka“ či „Partners banka“ vybaví nejspíše peněžní instituci, která podléhá určitým specifickým pravidlům. Peněžní instituce je držitelem bankovní licence, což však v případě napadené ochranné známky neodpovídá skutečnosti.

Žalobce se jako vlastník napadené ochranné známky ve správním řízení neztotožnil s výkladem pojmu klamavost tak, jak byl prezentován Úřadem průmyslového vlastnictví v prvostupňovém rozhodnutí a poukázal na odst. 6 Směrnice 2005/29/ES (směrnice o nekalých obchodních praktikách), z něhož dovozuje, že klamání se rozumí taková činnost, která má za cíl prostřednictvím manipulativní komunikace přímo či nepřímo přimět spotřebitele k nákupu určitého výrobku nebo služby. Žalobce klamavost chápe jako marketingovou metodu, jimiž se výrobci určitých komodit či poskytovatelé služeb snaží, prostřednictvím klamavých označení, ovlivnit vnímání produktu spotřebitelem a ovlivnit tak jeho spotřební chování. Klamavost pouze v teoretické rovině je dle žalobce vyloučena, aniž by v praxi k takové klamavosti mohlo dojít. Žalobce v rozkladu proti prvostupňovému správnímu orgánu namítal, rozpor mezi konstatováním Úřadu, že se na žalobce nevztahuje povinnost získání bankovní licence, přesto však prohlašuje předmětnou ochrannou známku za neplatnou pro klamavost, která je údajně způsobena tím, že žalobce nedisponuje bankovní licencí a že obchází předmětná ustanovení zákona o bankách. Správní orgán I. stupně měl vzít v úvahu i notorickou známost společnosti žalobce a jejich produktů, celkový vzhled napadené ochranné známky a její začlenění do známkového portfolio žalobce, neboť napadená ochranná známka je součástí ucelené známkové řady. Tvrdil, že slovní prvek „banka“ postrádá distinktivitu, není prvkem dominantním, a proto průměrný spotřebitel bude ochrannou známku vnímat jako součást notoricky známé známkové řady žalobce. Vytýkal, že se správní orgán I. stupně zabýval jen nedistinktivním a nedominantním slovním prvkem „banka“, ačkoliv při zápisu napadené ochranné známky nebyl Úřadem shledán žádný důvod její zápisné nezpůsobilosti, tedy ani klamavosti. Úřad, kromě toho, postupoval odlišně od dosavadních přihlášek ochranných známek, kdy prvek banka, bez ohledu na to, zda přihlašovatelé disponovali bankovní licencí, nebránil zápisu, neboť tento prvek má řadu významů, např. v označení „banka vín“, „databanka“, „krevní banka“, „potravinová banka“, apod. Úřad v případě žalobce zásadně změnil svou dosavadní rozhodovací praxi, neboť běžně zapisoval do rejstříku ochranných známek označení s nedistinktivním slovním prvkem „banka“ bez ohledu na nárokové seznamy výrobků a služeb a porušil tak zásadu předvídatelnosti správního rozhodnutí.

Oproti žalobci, osoba zúčastněná na řízení, byla v řízení přesvědčena, že napadená ochranná známka je klamavá, neboť ve spotřebitelích může vyvolat dojem, že označuje bankovní služby, tedy služby subjektu, jehož činnost od samého počátku podléhá licenci a dohledu ze strany osoby zúčastněné na řízení a přísné regulaci. Osoba zúčastněná na řízení rovněž neměla za prokázanou takovou notorickou známost žalobce, že by tato známost nemohla vyvolat klamavý dojem, že žalobce získal bankovní licenci. Ke klamavému dojmu skutečně došlo v internetové diskuzi na specializovaném portálu, zabývajícím se problematikou finančních a bankovních služeb, týkající se tématu „Partners banka – alternativa?“ Dle názoru osoby zúčastněné na řízení nelze k obhajobě platnosti ochranné známky namítat zásadu předvídatelnosti s poukazem na jiná rozhodnutí Úřadu, kde je užito prvku „banka“, jestliže je ho tak užito v označení, které nebude působit klamavě, např.

„potravinová banka“. Toto však nelze tvrdit v případě napadené ochranné známky, protože slovo „Partners“ představuje zkrácený název instituce, poskytující služby na finančním trhu. Užití slova „banka“ v jiných označeních, jako např. „potravinová banka“, „krevní banka“, nevyvolává dojem, že subjekt s takovou ochrannou známkou se zabývá bankovní činností. Osoba zúčastněná na řízení poukazovala i na klamavost napadené ochranné známky v případě, že by žalobce pod tímto označením nabízel bankovní produkty finanční instituce, která je bankou. V této souvislosti poukázal na nedávné rozhodnutí osoby zúčastněné na řízení, kterým byla Československé obchodní bance uložena sankce za jednání, kterým propagovala a nabízela služby pod označením Poštovní spořitelna, ačkoliv Poštovní spořitelna není existující bankou a samostatným poskytovatelem bankovních služeb, odlišných od Československé obchodní banky.

II. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění, že napadená barevná kombinovaná ochranná známka byla přihlášena s právem přednosti ode dne 7. 9. 2009 a do rejstříku ochranných známek byla zapsána dne 6. 1. 2010 pro výrobky a služby zařazené do tříd 16, 35 a 36 mezinárodního třídění výrobků a služeb. S ohledem na rozkladové námítky, které žalobce směřoval toliko do výroku o prohlášení ochranné známky za neplatnou, dle ustanovení § 4 písm. g), zabýval se žalovaný toliko posouzením, zda napadená ochranná známka, působí klamavě. Vymezil, že za klamavá jsou považovaná ta označení, z jejichž obsahu by bylo možné usoudit, že výrobky a služby takovým označením opatřené mají určité vlastnosti, které ovšem ve skutečnosti nemají. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3As 29/2007-95 uvedl, že nezkoumá, zda označení reálně působí na spotřebitelskou veřejnost klamavě, nýbrž posuzuje pouze potenciální klamavost označení. Pro tyto účely žalovaný nejprve vymezil relevantního průměrného spotřebitele, kterým je v tomto případě, s ohledem na zapsané výrobky a služby, široká veřejnost. Napadená ochranná známka je složena ze slovních prvků a grafického prvku, přičemž slovní prvek Partners je zároveň součástí obchodní firmy žalobce. Ačkoliv skutečně slovní prvek banka není dominantním prvkem napadené ochranné známky, nelze dovozovat, že případná nízká rozlišovací způsobilost uvedeného slovního prvku vylučuje možnost klamavého působení ochranné známky na spotřebitelskou veřejnost. S ohledem na malý počet prvků, který napadenou ochrannou známku tvoří, je zjevné, že pozornosti spotřebitelů neuniknou žádné části tohoto označení, tedy ani prvek banka a slovní spojení Partners banka si vyloží ve smyslu banky, jako peněžního ústavu, pojmenovaného slovním prvkem Partners. Ti toto slovní spojení pochopí jako partnerská banka, ve smyslu finanční instituce se vstřícným přístupem vůči klientům. V tomto vnímání relevantního spotřebitele utvrdí rovněž zapsané služby ve třídě 36 mezinárodního třídění, které zahrnují finanční a peněžní služby. Lze tak usuzovat, že spotřebitelé budou přesvědčeni o tom, že výrobky a služby chráněné napadenou ochrannou známkou jsou poskytovány subjektem, který provozuje banka ve smyslu finanční instituce. Ačkoli nelze od průměrného spotřebitele očekávat, že bude schopen definovat, jaký subjekt je bankou dle zákona o bankách, lze se oprávněně domnívat, že průměrný spotřebitel je, vzhledem ke své informovanosti, obeznámen s tím, že banky jakožto finanční instituce zabezpečují většinu finančních toků a podléhají určitému druhu přísné regulace, která je odlišuje od ostatních nebankovních subjektů, podnikajících na finančním trhu. Upozornil, že nejvíce ochranných známek, obsahujících slovní prvek „banka“, mají v rejstříku ochranných známek zapsány finanční instituce, které jsou držiteli bankovní licence pro finanční služby. Skutečnost, že do rejstříku ochranných známek byla zapsána označení, jako například „potravinová banka“ či „pivní banka“, není precedensem, který by do budoucna zaručoval přihlašovatelům zapsat jakékoli přihlašované označení, v němž bude figurovat prvek „banka“.

Žalobce jako argumenty pro svá tvrzení tedy uvádí předešlá řízení před Úřadem, která nejsou s daným řízením skutkově kompatibilní, neboť se týkají označení, u nichž nehrozí jejich asociace s bankou, na rozdíl od ochranné známky, u níž je vysoce pravděpodobné, že průměrný spotřebitel si napadenou ochrannou známku s bankou, ve smyslu finančního domu, reálně asociuje. Klamavost označení pak spočívá v tom, že průměrný spotřebitel bude vnímat napadenou ochrannou známku jako označení běžné bankovní instituce a bude očekávat stejné standardy a záruky, které by mohl očekávat od všech ostatních komerčních bank, které v České republice působí a jsou dozorovány Českou národní bankou. Žalobce není držitelem bankovní licence, není ani bankou, ve smyslu zákona o bankách, a proto by napadená ochranná známka mohla klamat spotřebitele tím, že jej uvede v omyl navozením dojmu o existenci bankovní instituce „Partners banka“ s řádnou bankovní licencí, udělenou Českou národní bankou.

Žalovaný odmítl rozkladové námítky poukazující na směrnici 2005/29/ES, neboť tato se nevztahuje na oblast ochranných známek, nýbrž se týká nekalých obchodních praktik. Tato směrnice proto není pro dané řízení relevantní, protože pro oblast ochranných známek je závazná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES.

Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že společnost žalobce je průměrnému spotřebiteli notoricky známá jako největší finanční zprostředkovatel v České republice, neboť toto tvrzení žalobce nikterak nedoložil. Úřad také neposuzoval, zda žalobce má nebo nemá subjektivní důvod své výrobky a služby klamavě označovat. Napadená ochranná známka je svým označením mimořádně zavádějící a průměrný spotřebitel nemá při běžném setkání s ní příležitost dopátrat se faktu, že její vlastník ve skutečnosti bankou není. Jestliže žalobce nemusí být držitelem bankovní licence, neboť mu to platné právní předpisy neukládají, neměl dle žalovaného usilovat o zápis takového označení, které svým celkovým dojmem může asociovat poskytování bankovních služeb. Důvodem vyluky napadeného označení ze zápisu do rejstříku, tedy není sama skutečnost, že žalobce nedisponuje bankovní licencí, ale to, že napadená ochranná známka jako celek vyvolává dojem loga bankovního ústavu, což může působit klamavým dojmem, co do povahy a původu všech takto označených výrobků a služeb. Dle žalovaného je zcela zjevné, že napadená ochranná známka může průměrného spotřebitele klamat ve vztahu ke službám ve třídě 36, kde jsou zařazeny i peněžní služby a finanční služby a jistě i ve třídách 16 a 35 a kde se jedná o výrobky a služby bezprostředně navázané na služby pojištění a finanční, peněžní a nemovitostní. Přisvědčil osobě zúčastněné na řízení v tom, že skutečně v internetové diskuzi je Partners banka spotřebiteli srovnávána co do výše poplatku s bankovním ústavem „mBank“, případně se dovozuje, že Partners banka je banka v bance a podobně. Žalovaný uzavřel, že ačkoliv napadená ochranná známka byla zapsána do rejstříku ochranných známek, nevylučuje tato skutečnost za splnění zákonných předpokladů možnost, aby již zapsaná ochranná známka byla prohlášena za neplatnou, podle ustanovení § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný vydal své rozhodnutí na základě nesprávného skutkového zjištění, zjevně vadného právního posouzení a v rozporu se základními zásadami správního řízení, přičemž se navíc při rozhodování nedostatečně

vypořádal s důkazy a tvrzeními žalobce a své rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě neodůvodnil.

Žalobce konkrétně považuje závěry žalovaného o klamavosti zapsané ochranné známky za skutkově i právně vadné z několika zásadních důvodů.

Namítá, že žalovaný měl kromě zákona o ochranných známkách, vycházet i ze směrnice 2005/29/ES, která v odstavci 6 recitálu deklaruje ochranu spotřebitele před následky nekalých obchodních praktik a vymezuje, že se nedotýká uznávaných reklamních a obchodních praktik. Z toho žalobce dovozuje, že klamáním se rozumí taková činnost, která má za cíl prostřednictvím manipulativní komunikace přímo, či nepřímo přimět spotřebitele k nákupu určitého výrobku nebo služby, ačkoliv by spotřebitel nákup neuskutečnil, pokud by s ním bylo jednáno transparentním způsobem. Dle žalobce je tedy zřejmé, že otázka klamavosti nemůže být posuzována izolovaně, ale vždy v kontextu konkrétní situace. Nelze tak klamavost pojímat v rovině teoretické, pokud by k ní skutečně nemohlo dojít. Protože český právní řád neobsahuje výslovnou definici pojmu klamavosti, pak je třeba z obecných právních principů, jako je princip právní jistoty nebo princip koherence výkladu legálních pojmů, vyvozovat závěr, že takový pojem by měl být interpretován shodně ve všech právních předpisech určitého právního řádu. Klamavost lze jednoznačně dovodit z ustanovení § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách, které tím, že uvádí demonstrativní výčet charakteristik výrobku nebo služeb, zahrnující jejich povahu, jakost nebo zeměpisný původ, dává tím návod, jakým způsobem by zapsané označení mohlo působit klamavě. Žalobce v souvislosti s § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách dovozuje cíl zákonodárce zabránit takovým marketingovým metodám, kdy by se výrobci určitých komodit nebo poskytovatelé služeb snažili klamavým označením ovlivnit vnímání produktu spotřebiteli a ovlivnit tak jejich spotřební chování. Těmito principy se však žalovaný při posuzování otázky klamavosti neřídil. Nesprávně zhodnotil, že žalobcem uplatňovaná směrnice 2005/29/ES není pro dané řízení relevantní.

Žalobce dále namítá, že žalovaný si v závěrech svého rozhodnutí odporuje. Návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou byl zamítnut s jednoznačným odůvodněním, že rozšíření výkladu § 3 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb. o bankách na označení, které tvoří ochrannou známku, nelze připustit. Tím žalovaný konstatuje, že se povinnost získání bankovní licence na vlastníka ochranné známky nevztahuje a její existence tak není pro posouzení klamavosti zapsané ochranné známky rozhodující. Přes tuto skutečnost však žalovaný na druhé straně prohlašuje předmětnou známku za neplatnou pro klamavost, která je údajně způsobena právě tím, že vlastník ochranné známky bankovní licenci nedisponuje. Dokonce tvrdí, že užívání slova „banka“ je zakázáno osobám, kterým nebyla udělena bankovní licence, aniž by pro toto tvrzení byl dán právní podklad. Pokud se ve veřejnoprávních předpisech užívá označení „banka“, pak v těchto právních předpisech není prostor pro extenzivní interpretaci zaujatou žalovaným.

Dle žalobce Úřad postupoval v rozporu se zásadou, že klamavost ochranné známky je potřeba posuzovat ve vztahu k výrobkům a službám, pro které je zapsána. V rozporu s touto zásadou Úřad prohlásil napadenou ochrannou známku za neplatnou i pro třídu 16 a 35 mezinárodního třídění výrobků a služeb, u nichž je závěr o klamavosti označení zjevně absurdní.

Žalobce namítá, že klamavost není dána ani s hlediska vnímání ochranné známky průměrným spotřebitelem, který je dostatečně obezřetný a má zkušenosti s tím, že užívání ochranné známky se slovním prvkem „banka“ v České republice i v západních zemích není

ojedinělé. Jako příklad lze uvést např. Poštovní spořitelnu, která je ochrannou známkou vlastněnou Československou obchodní bankou. Poštovní spořitelna není samostatným subjektem a nemá tedy ani bankovní licenci. Označení je užíváno i Českou poštou, která bankovní licenci rovněž nedisponuje. Také mBanka není bankou, ale pouze registrovaným označením využívaným k prodeji vybraných produktů a služeb subjektu s bankovní licencí - společností BRE bank S.A., podnikající na území České republiky prostřednictvím organizační složky. Veřejnost tedy má dlouhodobou zkušenost s podobnými projekty. Vliv na průměrného spotřebitele rovněž nepochybně má i notorická známost společnosti žalobce a jejich produktů, vzhled jeho označení a jeho začlenění do známkového portfolia vlastníka. Předmětná známka je součástí foneticky, sémanticky i vizuálně ucelené známkové řady jedenácti slovních a kombinovaných známek, s nimiž přichází průměrný spotřebitel do každodenního styku. Slovní prvek „banka“ sám o sobě postrádá distinktivitu a není v ochranné známce prvkem dominantním. Z hlediska celkového vjemu známky jde jednoznačně o prvek podpůrný. Podle žalobce tedy průměrného spotřebitele upoutá spíše než slovo „banka“ známý barevný obrazový prvek a slovní prvek „Partners“, převzatý z firmy vlastníka. Žalovaný tedy nesprávně vytrhl z kontextu ochranné známky nedominantní prvek banka a na jeho existenci postavil tvrzení o klamavosti. Žalobce současně považuje za zavádějící závěr, že spotřebitelé budou slovní spojení „Partners banka“ vnímat jako partnerská banka.

Žalobce poukazuje na to, že klamavost je absolutním důvodem zápisné nezpůsobilosti přihlašovaného označení, který Úřad zkoumá ex offo. V daném případě však Úřad žádný důvod zápisné nezpůsobilosti, tedy ani klamavosti při zápisu ochranné známky neshledal. Podobně postupoval v zápisném řízení, jež se týkalo řady dalších, dnes řádně registrovaných ochranných známek obsahujících slovní prvek banka. Vycházel tedy z toho, že prvek banka má mnoho významů, např. banka vín, databanka, krevní banka, potravinová banka apod. A tedy jako součást ochranné známky nemá žádný vztah k existenci bankovní licence. Uvedl, že ve známkovém rejstříku existuje 132 platných ochranných známek se samostatným slovním prvkem banka zapsaných pro různé bankovní i nebankovní subjekty. Z tohoto počtu je 23 známek zapsáno na vlastníka, který nemá bankovní licenci.

Z uvedených důvodů žalobce namítal, že rozhodnutí odporuje zásadě předvídatelnosti správního rozhodnutí, neboť jeho výrok mění dosavadní praxi a tento odklon není řádně odůvodněn. Nelze přijmout argumentaci, že každé přihlašované označení je dle zákona o ochranných známkách posuzováno v každém řízení samostatně a podmínky určující zápisnou způsobilost mohou být odlišné. Pokud žalovaný mění dosavadní rozhodovací praxi tak, že je slovní prvek banka vyhrazen jen subjektům, majícím bankovní licenci a ve všech ostatních případech způsobuje užití slova banka klamavost, jde ve vztahu k takovým, již zapsaným i nově přihlašovaným známkám o právně i skutkově totožný vztah, který musí být také totožně řešen. Žalobce jasně doložil, že žalovaný dosud běžně zapisoval ochranné známky s prvkem „banka“ i pro finanční a bankovní služby ve třídě 36 pro vlastníky, kteří bankovní licenci nedisponují. Proto argument žalovaného, že se zde nejedná o skutkově podobné případy, je vadný.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že o klamavosti ochranné známky nelze hovořit pouze v rovině teoretické, je-li současně vyloučeno, že by v praxi ke klamání spotřebitele skutečně mohlo dojít. Žalovanému není zřejmé, na základě jakých skutečností se žalobce domnívá, že ke klamání spotřebitele nemůže dojít. Klamavost je vlastností potenciální, nikoli faktickou a postačí tedy pouze skutečnost, že by takovéto označení mohlo klamat.

Žalovaný si neodporuje v tom, že na jedné straně zamítl návrh na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou dle § 4 písm. l) zákona o ochranných známkách a na druhé straně přisvědčil návrhu na prohlášení neplatnosti této ochranné známky z důvodu klamavosti, neboť napadená ochranná známka byla vyhodnocena jako označení, u kterého nelze jednoznačně vyloučit spojitost slova banka s poskytováním finančních služeb vyhrazeným pouze bankám podle zákona o bankách.

Žalovaný nepovažuje za absurdní, že prohlásil napadenou ochrannou známku za neplatnou i pro výrobky ve třídě 16, 35 a 36, neboť i přesto, že tyto výrobky s bankovními službami přímo nesouvisejí, mohou takové výrobky, opatřené napadenou ochrannou známkou, vyvolat klamavý dojem o tom, že odborné finanční informace na těchto výrobcích pocházejí ze zasvěceného bankovního sektoru.

Žalovaný odmítá žalobcovo tvrzení, že doložil skutečnost, že žalovaný běžně zapisuje ochranné známky obsahující slovní prvek „banka“ i pro finanční a bankovní služby, a to pro ty vlastníky, kteří bankovní licenci nedisponují (Poštovní spořitelna a mBanka). K tomu žalovaný uvádí, že vlastníky těchto ochranných známek jsou subjekty s bankovní licenci, tj. ČSOB a. s. a BRE bank s. a. Ve vztahu k vlastníku ochranné známky tedy označení klamavé není.

Žalovaný dále uvádí, že ohledně posuzování neplatnosti ochranné známky pro její klamavost není rozhodující známost společnosti vlastníka a jejích produktů. Tyto skutečnosti by mohly mít význam při posuzování pravděpodobnosti záměny ochranných známek, ale nikoliv při řešení otázky klamavosti. Žalovaný rovněž odmítá tvrzení, že slovní prvek „banka“ je v celkovém konceptu ochranné známky nedistinktivní a vedle slovního prvku Partners není tak důležitý. Pokud by nebyl prvek „banka“ pro žalobce důležitý, pak by žalobce nepřihlašoval více než jednu ochrannou známku obsahující toliko slovo „Partners“ a nemělo by význam budování známkové řady.

V závěru vyjádření žalovaný uvádí, že klamavost je pojem relativní povahy. Slovní prvek „banka“ může klamat ve vztahu k vlastníkovi, který poskytuje finanční služby, ale nemá bankovní licenci. Avšak pro spotřebitele není klamavý, pokud jej užívá subjekt, u něž je na první pohled zřejmé, že finanční služby neposkytuje (např. ochranné známky – krevní banka, potravinová banka a pivní banka). U žalobcem poukazovaných ochranných známek jde tedy zcela evidentně o jinou oblast zaměření, kdežto u napadené ochranné známky nelze souvislost s finančními službami vyloučit. Z těchto důvodů nelze přistoupit na tvrzení, že se žalovaný odklání od dosavadní rozhodovací praxe a že v rozhodovací praxi vznikají nedůvodné rozdíly.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Česká národní banka oznámila, že bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení a vyjádřila se k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. K podstatě věci toliko uvedla, že užívání ochranné známky „Partners banka“ je v rozporu s veřejným zájmem, neboť klame veřejnost ohledně původu takto označovaných výrobků a služeb. Dle osoby zúčastněné na řízení předmětná ochranná známka vzbuzuje dojem, že její vlastník je oprávněným držitelem bankovní licence.

VI. Posouzení městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobou uplatněných bodů. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách Úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo § 6.

Podle § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách do rejstříku se nezapiše označení, které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby.

Uvedená zákonná ustanovení ve vzájemné spojitosti stanoví jako důvod pro prohlášení ochranné známky za neplatnou zjištění, že ochranná známka neměla být zapsána do rejstříku ochranných známek, neboť nesplňovala podmínku zápisné způsobilosti spočívající v tom, že přihlašované označení nemůže vykazovat znaky klamavosti, způsobilé vyvolat omyl, pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby.

Posouzení, zda předmětná ochranná známka byla zapsána v souladu či v rozporu s ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách, je tedy otázkou zápisné způsobilosti zjišťované rovněž ex post na základě návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Tato skutečnost rovněž potvrzuje správnost náhledu žalovaného na posouzení „klamavosti“ ochranné známky.

Z dikce ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách vyplývá, že správní orgán posuzuje potenciální klamavost označení pro účely zápisu ochranné známky, tedy jak při zápisu ochranné známky, tak při hodnocení platnosti zápisu ex post, aniž by zde musel existovat reálný stav v kontextu konkrétní situace, jak namítá žalobce. Při zápisu ochranné známky a ke dni zápisu se tedy nezjišťuje, zda k omylu ve vztahu ke spotřebitelské veřejnosti skutečně dochází. Klamavost tak není předmětem dokazování reálných situací na trhu výrobků a služeb, neboť zápisná způsobilost ochranné známky nevyžaduje prokazování, jak jednotlivé znaky označení skutečně působí na spotřebitelskou veřejnost a zda vyvolávají u spotřebitelů omyl ve vjemu výrobků a služeb, které mají být přihlašovaným označením chráněny. Z uvedeného vyplývá, že otázka klamavosti je jako otázka zápisné způsobilosti

otázkou právní, nikoli skutkovou a správní orgán tedy posuzuje pouze potencionální klamavost označení, aniž by u spotřebitelské veřejnosti musel zjišťovat, zda k omylu skutečně dochází. Ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách obsahuje také jen demonstrativní výčet skutečností, které mohou působit klamavost označení. Správní orgán proto musí zohlednit všechny rozhodné okolnosti.

Je-li dle zákona možné a žádoucí, aby byla prohlášena za neplatnou ochranná známka, která byla do rejstříku ochranných známek zapsána dříve v rozporu s principy zápisné způsobilosti, pak je třeba již z tohoto smyslu institutu prohlášení neplatnosti ochranné známky odmítnout žalobní tvrzení, že Úřad při zápisu předmětné ochranné známky žádný důvod klamavosti neshledal.

Názor žalobce na pojetí „klamavosti“ označení, totiž, že klamavost není otázkou teoretického posouzení (vzhledu a potencionálního působení označení), ale otázkou nekalých praktik v konkrétních situacích, spočívajících v marketingových metodách, při nichž výrobci určitých komodit či poskytovatelé služeb ovlivňují vnímání produktu spotřebiteli a jejich spotřební chování, neodpovídá účelu a smyslu zápisné způsobilosti ochranných známek dle citované právní úpravy.

Posouzením, že označení je nezpůsobilé k zápisu (zapsaná ochranná známka je neplatná) pro klamavost, se zabýval již Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích č. j. 3 As 29/2007-95 a č. j. 1 As 21/2013-50 se shodnými závěry, že označení je nezpůsobilé zápisu (tedy i zapsané označení je neplatné) již jen pro pouhou *možnost*, že označení bude klamat veřejnost a že ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách spojuje možnou klamavost s vnitřními charakteristickými rysy ochranné známky. Nejvyšší správní soud zdůraznil širší smysl klamavosti ochranné známky a uvedl příklad z evropské soudní praxe ve věci C-259/04, Elizabeth Florence Emanuel, v níž byla posuzována klamavost označení proti skutečnému materiálnímu složení výrobku tak, že označení („Orlwool“) samo o sobě nepravdivě namlouvalo veřejnosti, že výrobek je složen z určité látky (čisté vlny). Nejvyšší správní soud zmiňuje i vývoj správní a soudní praxe v rozšiřování důvodů klamavosti nad rámec demonstrativního výčtu v ust. § 4 písm. g) zákona, ohledně čeho klamavost připadá v úvahu.

Uvedené svědčí o tom, že ze zápisu do rejstříku ochranných známek jsou apriori, bez nutnosti dokazování reálných situací, vyloučeny zápisy těch označení, které jsou klamavé proto, že odporují skutečným obchodním poměrům nebo pravdě.

Z uvedených důvodů nemůže obstát ani námitka žalobce, který svůj názor na pojetí „klamavosti“ ochranných známek zakládá na principu koherence výkladu legálních pojmů, tedy jednotnosti výkladu pojmů v rámci určitého právního řádu.

Z podané žaloby není zřejmé, s jakým pojmem a dle jakých právních ustanovení má být pojem „klamavosti“ ochranné známky ve vztahu k zápisné způsobilosti předmětné ochranné známky koherentní. Vzhledem k tomu, že se žalobce ve svých žalobních námitkách dovolává Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu, lze usuzovat na to, že za koherentní a způsobilý jednotného výkladu s pojmem „klamavost“ považuje zřejmě pojem „nekalé obchodní praktiky“. Totožný právní výklad obou těchto pojmů však jak v rámci českého právního řádu, tak i v rámci práva Evropské Unie nelze zaujmout.

V českém právním řádu jsou uvedené pojmy zavedeny pro jiné účely a v odlišných významech. Zákon o ochranných známkách, jak bylo výše vyloženo, spojuje klamavost s potencionální možností ovlivnění spotřebitele, posouditelnou již s ohledem na znalost společenských a obchodních poměrů ze samotného působení označení. Co se považuje za nekalou obchodní praktiku, přímo definuje zákon č. 634/1992 Sb, o ochraně spotřebitele v ust. § 4 odst. 3 zákona, podle kterého *užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb* či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Z uvedené definice vyplývá, že v případě nekalých obchodních praktik půjde o klamavost reálnou, praktickou, která zahrnuje praktiky marketingového trhu *při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb*.

Uvedené odlišnosti jsou patrné i z úprav obsažených ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách.

Zatímco Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, se vztahuje na individuální, kolektivní, garanční nebo certifikační ochranné známky pro výrobky nebo služby, které byly zapsány nebo přihlášeny v jednom z členských států nebo u Úřadu Beneluxu pro duševní vlastnictví nebo jsou předmětem mezinárodního zápisu s účinky pro členský stát, Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu výslovně v odst. 7 stanoví, že upravuje obchodní praktiky, které přímo ovlivňují rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci týkající se produktů. Tato Směrnice pak v odst. 9 pak stanoví, že touto směrnici nejsou, mimo jiné, dotčena pravidla Společenství a vnitrostátní pravidla práv duševního vlastnictví. Uvedená směrnice pod nekalé obchodní praktiky v kapitole č. 2 zahrnuje klamavá jednání, klamavá opomenutí a agresivní nekalé praktiky. Z uvedeného je zřejmé, že jde o klamavost jednání ve smyslu nekalých obchodních praktik, spadajících do oblasti působnosti směrnice 2005/29/ES a nikoliv do působnosti Směrnice 2008/95/ES, týkající se ochranných známek jako práv duševního vlastnictví.

Opodstatněná není argumentace žalobce o způsobu vnímání ochranné známky průměrným spotřebitelem.

Žalovaný postupoval správně, jestliže se zabýval celkovým zněním ochranné známky a v něm za mimořádně zavádějící shledal slovní prvek „banka“. To proto, že slovní prvek „banka“ je stejně výrazným a vnímatelným slovním prvkem v celku označení, jež tvoří předmětnou ochrannou známku. Oba slovní prvky „Partners“ a „banka“ jsou rovnocenně působící a vnímatelné průměrným spotřebitelem jak vizuálně, tak foneticky a také v jejich významu. Slovní prvek „banka“ je značně srozumitelný, neboť ve vnímání většiny veřejnosti asociuje především bankovní a finanční instituci, tedy subjekt, který provozuje finanční a peněžní služby určitých vlastností (garancí) zajištěných licenci udělovanou Českou národní bankou. Postavení bank v rámci bankovního sektoru a jimi poskytované finanční a peněžní služby jsou upraveny v rámci přísnějších regulací daných zákonem č. 21/1992 Sb., o bankách na základě licence udělované Českou národní bankou. Tyto právní nástroje odlišují bankovní instituce od ostatních subjektů poskytujících peněžní a finanční služby. Specifické postavení a povahu bank vyjadřuje díkce v ust. § 3 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, podle kterého slovo „banka“ nebo „spořitelna“, jeho překlady nebo slova od nich odvozená smí užívat v obchodní firmě pouze právnická osoba, které byla udělena licence, pokud není zřejmé ze souvislosti, v níž se slovo „banka“ nebo „spořitelna“ používá, že tato osoba se

nezabývá činností uvedenou v § 1 odst. 1 (tj. přijímání vkladů od veřejnosti, poskytování úvěrů), které k výkonu činností podle písmen a) a b) mají bankovní licenci. Zákon o bankách v citovaném ustanovení tedy zcela zřetelně a závazně deklaruje význam slova „banka“ a stanoví možnost užívání tohoto pojmu v v obchodní firmě (tj. i v rámci podnikání) pouze pro specifické právnické osoby s bankovní licencí.

Klamavost označení se posuzuje vždy ve vztahu k vlastníkovi ochranné známky a ve vztahu k výrobkům a službám, pro které je označení zapsáno. Důvodem vyloučení zápisu klamavých označení z rejstříku ochranných známek je ochrana veřejných zájmů, přičemž klamavost a nepravdivost označení by měla být zřejmá ze samotné ochranné známky v porovnání se seznamem výrobků a služeb, které jsou ochrannou známkou chráněny. Za klamavé lze považovat takové údaje, které vyvolávají nesprávnou představu o podstatě zboží, jeho složení, vlastnostech nebo jakosti, zeměpisné údaje neodpovídající skutečnému místu původu či nepravdivé časové údaje. Klamavá jsou tedy ta označení, z jejichž obsahu by bylo možno usoudit, že zboží takovým označením opatřené má určité vlastnosti (pokud jde o druh, jakost, účinek výrobku, služby), které ve skutečnosti nemá, označení, jejichž užití v obchodních vztazích je schopno klamat veřejnost, pokud jde o původ, kvalitu či množství výrobků a služeb nebo poukazuje-li označení na nepravdivé okolnosti, které přímo či nepřímo vytvářejí dojem, že výrobky či služby jím označené mají určité vlastnosti, které ve skutečnosti nemají.

S ohledem na vyloženou klamavost žalovaný v dané věci rovněž správně zhodnotil, že byť nemusí být průměrný spotřebitel přesně informován a právních podkladech, na základě nichž banky působí, lze se oprávněně domnívat, že v jeho vědomí ochranná známka ve znění „Partners banka“ vyvolá představu bankovní instituce, fungující s určitými zárukami (dohled České národní banky nad bankovními institucemi v oblasti platebního styku, nad stabilitou bankovního trhu, postih nedodržování pravidel). Předmětná ochranná známka tedy může působit tak, že její vlastník nabízí produkty a služby, které mají určité vlastnosti (vlastnosti produktů a služeb bank s bankovní licencí), a proto lze předpokládat, že se průměrný spotřebitel s důvěrou odpovídající bankovním garancím bude na žalobce obracet. Žalobce však není bankou na základě bankovní licence, který by byl podroben úpravě zákona o bankách, a proto, používá-li slova „banka“ ve své ochranné známce, může u průměrného spotřebitele vyvolat klamavý dojem o tom, že je bankou s garancemi, které bance náleží.

V uvedeném významu a nikoliv jako rozporný je třeba vnímat úsudek žalovaného o tom, že žalobce nedisponuje bankovní licencí. Výklad žalobce o části této argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí je mylný. Žalovaný jen připouští, že vzhledem k povaze svých služeb žalobce nemusí být držitelem bankovní licence, neexistenci bankovní licence u žalobce však považuje za jádro prokázání klamavosti ochranné známky proto, že ačkoliv žalobce formálně v ochranné známce chrání své služby jako banka („Partners banka“), nenabízí portfolium takových výrobků a služeb, které by byly kryty bankovní licencí a byly by pod dohledem České národní banky. Nejde tedy o posouzení toho, zda je žalobce bez bankovní licence oprávněn poskytovat služby ve třídě 36 mezinárodního třídění výrobků a služeb, které mohou poskytovat i „nebanky“, ale o to, že poskytuje-li je bez bankovní licence (na základě jiného oprávnění – zápis v obchodním rejstříku, živnostenské oprávnění), pak nemůže svou činnost chránit ochrannou známkou s označením obsahujícím slovní prvek „banka“, neboť bankou ve smyslu zákona o bankách není. Proto je takové označení klamavým a jen v tomto se na uvedeném závěru žalovaného podílí zjištění o tom, že žalobce nedisponuje bankovní licencí.

Neobstojí žalobcova námitka, že průměrně obezřetný spotřebitel v české veřejnosti má zkušenost s projekty, v nichž pod označením „banka“ nebo „spořitelna“ provozují finanční a bankovní služby subjekty, které bankovní licenci nedisponují a že vliv na vjem průměrného spotřebitele má i notorická známost společnosti žalobce. Žalovaný oponoval argumentaci žalobce o působení Poštovní spořitelny a mBanky v tom, že jde o ochranné známky, které vlastní ČSOB, a.s. a BRE Bank S.A, přičemž v řízení před Úřadem byla ze strany osoby zúčastněné na řízení zmíněn postup, jímž Česká národní banka sankcionovala ČSOB za nedostatečnou informovanost veřejnosti a klamání veřejnosti o službách „Poštovní spořitelny,“ jako samostatné instituce v rozporu se skutečností. Poštovní spořitelna přitom patří do skupiny ČSOB, která je jednou z největších bankovních institucí v České republice. V případě mBanky jde o organizační složku zahraniční banky. Z uvedených příkladů není zřejmé, že by šlo o četnou a také významově zásadní povědomost průměrného spotřebitele o obdobných projektech, neboť v uvedených případech jde o postavení institucionálních složek v rámci bank s bankovní licenci, jejichž působení je korigováno Českou národní bankou.

Ani tvrzení o notorické známosti žalobce u spotřebitelské veřejnosti není důvodem pro ponechání ochranné známky v platnosti. Žalovaný rozhodoval o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 1 z důvodů dle § 4 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách. Dle § 32 odst. 2 zákona platí, že ochranná známka zapsaná v rozporu s § 4 písm. b) nebo c) anebo d), nebude prohlášena za neplatnou, pokud v důsledku užívání získala po svém zápisu rozlišovací způsobilost pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána. To znamená, že prohlášení neplatnosti ochranné známky z důvodu zápisné nezpůsobilosti neprolamuje důvod dle § 4 písm. g) zákona, a tudíž není právně relevantní tvrzení žalobce o jeho známosti na bankovním trhu a rozlišení jeho služeb. Nezačlenění důvodu neplatnosti dle § 4 písm. g) do dílce ustanovení § 32 odst. 2 zákona o prohlášení neplatnosti ochranné známky je logické, neboť ani známost výrobků a služeb příslušejících určitému subjektu na určitém trhu nemůže zhojit podstatu důvodu zápisné nezpůsobilosti – klamavosti o skutečné povaze výrobků a služeb. Kromě uvedeného jakákoliv známost žalobce na finančním trhu mu nezakládá oprávnění používat slovo „banka“ ve svém označení či ochranné známce a pro něj výluk z ust. § 3 odst. 1 zákona o bankách.

S ohledem na uvedené premisy soud přisvědčuje žalovanému i v jeho posouzení, že předmětná ochranná známka z hlediska zápisné způsobilosti neobstojí ani pro výrobky a služby ve třídách 16 a 35 mezinárodního třídění výrobků a služeb (papírenské a kancelářské výrobky a propagační služby), neboť předmětná ochranná známka zapsaná pro tyto výrobky a služby může klamat veřejnost a navozovat mylnou spojitost těchto výrobků a služeb se žalobcem, který prezentuje a chrání své služby ochrannou známkou „Partners banka.“ Nelze připustit, aby spotřebitelé byli oslovováni pro služby žalobce a nalákání na tyto služby na základě mylného dojmu o spojitosti s bankovními službami, které nejsou službami banky dle zákona o bankách.

Nedůvodná je námitka žalobce o tom, že se žalovaný v případě žalobce odklonil od dosavadní praxe, kdy běžně zapisoval a registroval ochranné známky obsahující slovní prvek „banka“. V podaném rozkladu žalobce neuvedl konkrétní případy obdobných institucí, jakým je žalobce s tím, že by v takových případech vznikaly neodůvodněné rozdíly. Své rozkladové námitky v souvislosti s tvrzením o porušení zásady předvídatelnosti správního rozhodnutí spojil s tvrzením, že slovní prvek „banka“ má řadu významů (banka vín, databanka, potravinová banka, apod.), obecně odkazoval na bankovní i nebankovní subjekty a na různé seznamy výrobků a služeb. Je třeba přisvědčit správním orgánům, že zápis ochranné známky se slovním prvkem „banka“ bude posuzován jinak a za jiných okolností než u žalobce, půjde-

li o význam tohoto slova odlišný od služeb finančních institucí. Tak tomu bude např. ve zdravotnictví – „krevní banka“, z hlediska souboru dat – „databanka“, na které poukazoval žalobce. Žalobce ve svých konkrétních námitkách tedy odkazoval na nesourodé zápisy ochranných známek z hlediska výrobků a služeb v oblastech, které z hlediska klamavosti označení nemohou být srovnatelné a je nepochybné, že průměrný spotřebitel tyto rozdíly zřetelně postřehne. Žalobce až k podané žalobě připojil výpisy ze známkové databáze jako příklady registrace známek se slovním prvkem „banka,“ neuvádí však, jaký z těchto subjektů je v obdobném řízení jako žalobce, v němž nedošlo, vzdor zápisné nezpůsobilosti ochranné známky se slovním prvkem „banka,“ k prohlášení ochranné známky za neplatnou. Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jen ve srovnatelných případech a jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Účastník řízení se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, nebyla-li relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem.

Zásada předvídatelnosti správního rozhodování a zásada legitimního očekávání, zakotvená v § 2 odst. 4 in fine správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo nejen v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, ale i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, nemůže být chápána tak, že pro případ ochranných známek vyloučí to, co umožňuje zákon, totiž prohlásit již zapsanou ochrannou známku za neplatnou pro nedostatek zápisné způsobilosti. V dané věci byl podán návrh osoby zúčastněné na řízení na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou a žalovaný se tím zabýval. Není vyloučeno, že i v jiných případech, pokud registrace ochranné známky došlo za obdobných okolností lze i jiné, nesprávně zapsané ochranné známky, prohlásit za neplatné. Zásadu legitimního očekávání však nelze aplikovat tak, že pouhý stav zápisu ochranné známky v rozporu s právem zakládá správní praxi a benevolenci správního orgánu i přes odůvodněný návrh jiného subjektu ponechat v platnosti ochrannou známku zapsanou v rozporu se zákonem. Taková správní praxe nemá pro rozpor se zákonem své opodstatnění.

VII. Závěr

Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil ve skutkovém a právním posouzení věci, a proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým způsobem projednáním věci.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová